

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5701/23
27.2.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић, адвокат из Смедеревске Паланке, ул.Светог Саве број 30, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Невена Тошић, адвокат из Смедеревске Паланке, ул. Драгована Ђукића број 6, ради укидања службености, одлучујући о жалби тужиоца против пресуде Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П 990/15 од 9.6.2023. године, у седници одржаној дана 27.2.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П 990/15 од 9.6.2023. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П 990/15 од 9.6.2023. године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 342.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се туженом укине право службености пролаза, пешке и стоком, преко парцела тужиоца к.п.бр..., њива ... од 2.71,25 ха и к.п.бр...њива ... од 4,39 ари КО ... и то источном страном ових парцела, те да се наложи туженом да у року од 15 дана од дана пријема пресуде престане са пролажењем под претњом извршења, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 936.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка није тражио.

Испитујући правилност пресуде у границама законских овлашћења из члана 386

Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности се жалбом основано указује на постојање неке друге повреде која је била или могла бити од утицаја на правилност ожалбене пресуде. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлосима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, па не стоје жалбени наводи тужиоца којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник к.п.бр. ..., њива ... од 2.71,25 ха и к.п.бр. ... њива ... од 4,39 ари КО ..., које парцеле представљају послужно добро. Тужени је власник комплекса парцела у том рејону и да би дошао до своје парцеле ... са главног пута мора да прође кроз парцелу тужиоца ..., па се спушта до своје парцеле ..., коју користи даље за пролаз, а затим иде делом тужиоцеве парцеле ... Службеност пролаза наведеним путем установљена је још пре око 60 година, што међу парничним странкама није спорно, јер је и раније вођен парнични поступак између правних претходника парничних странака и то у предмету Општинског суда у Смедеревској Паланци П 2099/83, у коме је донета делимична пресуда на основу признања Општинског суда у Смедеревској Паланци П 2099/83 од 23.01.1986. године, којом је утврђено, ставом првим, да ВВ из ..., нема право службености пролаза пешке, колима и стоком преко парцеле ГГ из ..., број ... и ... обе у КО ..., до своје парцеле ..., ... и ... све у КО ..., па је тужени дужан да престане са даљим пролажењем источном страном к.п.бр... и ... обе КО ... Пресудом Општинског суда у Смедеревској Паланци број 2099/83 од 06.02.1986. године је одбијен као неоснован тужбени захтев ГГ из ..., којим је тражио да се утврди да ВВ из... нема право службености пролаза пешке, колима и стоком за своју парцелу ... КО ..., преко тужиоцевих парцела ... и... КО ..., те да је дужан да престане са даљим пролажењем источном страном к.п.бр... и ... обе КО ... Утврђено је да су правни претходници туженог спорну службеност пролаза путем користили у континуитету и то како пешице, тако и пролазом моторним возилом. Вештачењем од стране вештака геометра и увиђајем суда на лицу места у присуству вештака геометра, утврђено је да су вештаци геометри дефинисали мере и границе службеног пута, на скицима уз налазе су приказане дужине, као и површине спорног пролаза у северном делу к.п.бр... и ..., јужном делу к.п.бр..., као и спорног пролаза туженог преко к.п.бр... и ..., а такође на скици у јужном делу приказана је најкраћа дужина пролаза од комплекса под воћем до општинског суда к.п.бр..., па до првих 69 метара од улаза у воћњак к.п.бр..., као општинском путу к.п.бр... су видљиви трагови пролаза пољопривредном машином, а остали део је под житом, како је на скици приказано и није видљив траг од пролаза моторних возила (из налаза вештака Бобана Милијашевића). Вештаци су потврдили да су парцеле тужиоца ... и ..., али да је парцела ... у катастру уписана као пут. Власник суседне парцеле ... је ДД, парцеле ... је тужилац. Између парцела ... и ... постоји још једна парцела, а тужени предметном службеношћу пролаза је користио пролаз до својих парцела ... и ... односно до комплекса парцела која је означена црном линијом. Са јужне стране пута видљив је пут до детаљне тачке 101, па у дужини од око

69 метара према западу.

Све важне чињенице битне за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио доказима кије је правилно ценио применом одредбе члана 8 ЗПП. На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право и то одредбе члана 50 став 1, 51 и 58 став 2 Закона о основама својинскоправних односа, када је оценио да тужбени захтев није основан, те за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, које, као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, те пресуду детаљно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП.

Наиме, тужилац свој тужбени захтев, којим тражи укидање спорне службености пролаза путем преко парцела к.п.бр... и ... КО ..., темељи на чињеници да тужени има могућност изласка на општински пут са друге стране својих парцела, као и да причињава штету тужиоцу проласком наведеним путем на коме је већ раније установљена предметна службеност. Међутим, вештачењем од стране вештака геометра, као и увиђајем суда на лицу места утврђено је да тужени до наведене своје парцеле може доћи једино преко парцела тужиоца к.п.бр... и ... КО ..., где је већ установљена стварна службеност, јер уколико би суд укинуо право службености пролаза тужени не би имао пролаз већ би морао да тражи да се иста установи на терет других парцела различитих власника у већој дужини, а што не би било целисходно, нити рационално, имајући у виду да тужени у том реону поседује више парцела, које је спојио у већи комплекс, као и да редовно обрађује исте, па би трпео штету, док би установио ново право службености пролаза, иако већ има постојеће, као и његови правни претходници, док тужилац није доказао у смислу члана 228 и 231 ЗПП да је престала потреба за коришћењем службености нити да тужени не користи службеност. Такође, тужилац тужбом тражи да се туженом укине право службености пролаза пешке и стоком преко парцела тужиоца ... и ... и то источном страном ових парцела, док је током поступка утврђено да се већ установљена службеност односи на северни део тужиочевих парцела. Стога нису испуњени потребни услови за укидање службености пролаза у складу са чланом 58 став 2 ЗОСПО, јер је тужени чак и у периоду када је био на привременом раду у иностранству обрађивао своје парцеле, односно исте је давао у закуп закупцима, које су парцеле обрађивали и користили право пролаза о чему су се саслушани сведоци изјашњавали, а чије сведочење је првостепени суд прихватио.

Без основа су жалбени наводи тужиоца да је првостепени суд прочитао, али није ценио пресуде Општинског суда у Смедеревској Паланци у предмету П 2099/83 и то делимичну пресуду на основу признања од 23.01.1986. године, као и пресуду од 06.02.1986. године. Наиме, првостепени суд није био надлежан да цени наведене пресуде, јер се пресуде могу ценити само од стране непосредно вишег суда и то у поступку по жалби, а у конкретном слушају ради се о пресудама које су правноснажне.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца да му је нејасно зашто првостепени суд у пресуди наводи да је тужилац тужбом тражио да се тужбом укине право службености пролаза преко тужиочевих парцела ... и ... и то источном страном ових парцела, док је током поступка утврђено да се већ установљена службеност односи на северни део тужиочевих парцела. Наиме, ради одлучивања о основаности тужбеног захтева неопходно је утврдити чињенично стање, те како тужилац тражи укидање службености

преко источне стране својих парцела док тужени користи за прелаз северни део парцела то првостепени суд није могао усвојити тужбени захтев чак ни да су (а нису) остали услови из члана 58 ЗОСПО били испуњени.

Без утицаја на правилност пресуде су и жалбени наводи тужиоца да је тужени изгубио право службености пролаза, чак и да га је имао, имајући у виду да пролаз није користио од 1994. до 2009. године, када се налазио на привременом раду у Италији, имајући у виду да је првостепени суд оценом доказа у смислу члана 8 ЗПП утврдио да је док је тужени био у Италији спорне парцеле користио његов отац, закупци, као и сезонски радници међу којима су били саслушани сведоци ЂЂ, ДД и ЕЕ, с тим да није неопходно да тужилац лично користи наведене парцеле, већ да се службеност пролаза користила за потребе обрађивања тужиочеве парцеле (повласног добра).

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца, али их није посебно образлагао сагласно одредби члана 396 став 1 ЗПП, с обзиром да не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

Са изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду у ставу првом на основу члана 390 ЗПП.

Међутим, првостепени суд је приликом обрачуна накнаде трошкова поступка, садржаног у ставу другом изреке побијане пресуде, погрешно применио одредбе члана 153 ЗПП-а и Адвокатску тарифу, имајући у виду вредност предмета спора означеног у тужби (10.000,00 динара), те је применом члана 153 и 154 ЗПП тужилац обавезан да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка накнади укупан износ од 342.000,00 динара и то: за састав тужбе и једног образложеног поднеска износ од по 9.000,00 динара, за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката на 16 одржаних рочишта износ од по 13.500,00 динара и за приступ пуномоћника на 12 неодржаних рочишта износ од по 9.000,00 динара, све одмерено према важећој Адвокатској тарифи у време доношења одлуке о трошковима поступка, те је на основу овлашћења из члана 401 тачка 3 ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић